

[Bertel Dahlggaard.]

gøre opmærksom på, er, at sådan som lovforslaget var affattet fra ministerens hånd, var stillingen den, at der ikke kunne gennemføres afgørende organisationsmæssige ændringer i disse 8 store institutioner uden forhandling med finansudvalget. Det ærede medlem tager meget fejl, hvis han mener, at det, man derigennem havde sikret sig, alligevel vil finde sted nu, fordi ministeren, dersom en omorganisation medfører forøgede udgifter, selvfølgelig må gå til bevillingsmyndigheden. Det er en alt for let måde at komme over hele dette spørgsmål på. Det er meget sandsynligt, at der kommer til at foreligge forhold, hvorunder en forsvarsminister administrativt kan gennemføre afgørende ændringer i den organisationsmæssige ordning af disse institutioner, uden at det medfører øjeblikkelige udgifter, forhold, hvorunder han derfor ikke har nogen pligt til efter loven øjeblikkelig at gå til bevillingsmyndigheden, men hvor den omorganisation, der finder sted, i sine konsekvenser har umådelig stor økonomisk betydning ud i fremtiden. Derfor var det betryggende, at det, som der står i lovforslaget, ikke kunne ske, uden at han havde pligt til at forhandle med de bevilgende myndigheder. Jeg begriber ikke, at venstre og de konservative har villet ændre dette forhold.

Mon jeg ikke i al beskedenhed må anbefale den højtærede forsvarsminister en vis forsigtighed i omtalen af den fremtidige administration, dens udstrækning og omkostningerne ved det nye forsvarsministerium? Den højtærede minister skal huske på, at vi mødes jo senere igen. På dette område må jeg henholde mig til de oplysninger, der findes i det lovforslag, som den højtærede finansminister har fremsat. Deraf fremgår det, at der nu udvides med 2 ekspeditionsssekretærer, 8 fuldmægtige og 4 sekretærer, men der gøres samtidig udtrykkeligt opmærksom på — og det er i overensstemmelse med bemærkninger, som også findes i betænkningen fra den såkaldte Kofødske kommission —, hvad der selvfølgelig også er rigtigt, at forskellige forvaltningsmæssige opgaver i så stort omfang som muligt skal henlægges til de egentlige administrative myndigheder. Men så føjes der til meget rigtigt:

„På den anden side må det ved bedømmelsen af forsvarsdepartementets personalnormering tages i betragtning, at det ud fra almindelige decentraliseringssynspunkter må tilstræbes, at der fra centralstyrelsen overføres dertil egnede opgaver til de under denne hørende faglige myndigheder.“

Altså, den udvidelse, man foretager i øjeblikket, sker, til trods for at man regner med, at der i fremtiden foregår en udflytning fra centraladministrationen. Det understreges udtrykkeligt i finansministerens lovforslag — hvad der slet ikke fremgik af den højtærede ministers udtalelse, idet den højtærede minister faktisk udtalte sig meget afgørende om, hvad der vil ske med hensyn til assistenter og overassistenter o. s. v. —, at der må indhøstes en række erfaringer, før man med

„sikkerhed kan fastslå den endelige normering af antallet af stillinger af de nævnte kategorier. Tilsvarende gælder for stillingerne som underbogholdere, overassistenter, assistenter, kontorassistenter og betjentformænd, hvor man på nærværende tidspunkt ikke er i stand til at bedømme, hvor stort et antal der er brug for under en nyordning“.

Det er selvfølgelig ganske givet, og derfor skulle den højtærede minister ikke være så uforsigtig at spå i den henseende. (*Forsvarsministeren*: [Rasmus Hansen]: Jeg har ikke spået, men fastslået kendsgerninger!) Så må jeg have hørt forkert. Jeg opfattede den højtærede minister på den måde, at der for disse underordnede posters velkommende ville fremkomme besparelser af forskellig art. Men i tjenestemandsløven siger man, at det er udelukket, at man kan afgøre noget i så henseende i dag. Jeg må henholde mig til de kendsgerninger, der foreligger for mig.

Den højtærede minister gjorde et forsøg på at fremstille det, som om der var en uoverensstemmelse mellem de synspunkter, mit partis repræsentanter i forsvarskommissionen havde indtaget, og det standpunkt, mit parti tager i dag. Det forsøg tror jeg den højtærede minister skulle opgive. Det kan kun sættes ind ved, at den højtærede minister lægger en opfattelse ind i begrebet hovedlinierne, der, som det ses af forsvarskommissionens betænkning, ikke ligger deri. Den højtærede minister siger, at vi har tiltrådt lovforslagets hovedlinier, men det er udtrykkeligt i betænkningen sagt fra mit partis side, hvad vi i så henseende tænker på. Vi tænker på spørgsmålet om en forenkling af administrationen gennem en samling af de to militære ministerier, udnævnelse af en forsvarschef, oprettelse af en forsvarsstyrelse og territorial inddeling. Men den højtærede minister ved lige så godt som jeg, at mit partis repræsentanter i forsvarskommissionen overfor den højtærede minister har afgivet erklæring om, at man afviser, at der træffes endelig afgørelse om